

han sammanlagdt erhållit jämnt hälften af ofvannämnda pensionsbelopp, som Riksdagen 1907 bestämde för f. d. vaktkonstaplar vid fångvården.

Då det sagts, att motionen sannolikt blifvit bifallen, om votering begärts, och då jag anser den vara högeligen behjärtansvärd, så vågar jag i år förnya densamma, endast med den förändring, att den lilla höjningen i pensionsbeloppet för denne gamle och sjuklige man måtte få beräknas från innevarande års början.

Jag tillåter mig alltså hemställa,

att Riksdagen måtte besluta att för nämnde f. d. vaktkonstapel Johan August Winberg höja pensionen från 240 kronor till det belopp hvar och en af de tre äldste vaktkonstaplarna vid ofvannämnda straffängelse uppburit eller 320 kronor, jämte ett i betraktande af nuvarande höga lefnadskostnader skäligt tillägg af 80 kronor, eller tillsammans 400 kronor om året, och att detta belopp finge beräknas från början af innevarande år.

Stockholm den 26 januari 1909.

Alfr. Lundgren.

N:o 62.

Af herr **Lundgren**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående skyldighet för bank att, då lån utlämnas, därom underrätta dem, som äro betalningsskyldige för lånet.

De växelförfalskningar, som gång efter annan förekomma i vårt land, torde göra det nödvändigt, att Riksdagen vidtager åtgärder, som kunna i möjligaste mån förebygga dylika brottsliga handlingar. Det enklaste sättet

vore måhända att, såsom på ett och annat håll redan nu praktiseras, hvarje bank eller penningeinträttning, som drifver utlåning af penningar, för hvarje belånad växel eller annat lånepapper underrättade alla de personer, hvilkas namn förekomma på detsamma. Särskildt i fråga om växel är det ofta som ärendet i banken uträttas genom budskickning, och af denna anledning borde underrättelsen meddelas *alla* de personer, hvilkas namn stå utsatta på lånepapperet. På hvilket sätt detta meddelande skulle ske kunde möjligen öfverlämnas åt banken att bestämma; hufvudsaken vore, att meddelandet icke, såsom ju har inträffat, blefve borta på vägen, utan komme riktigt fram.

Att icke utlämna ett lån, förrän personerna blifvit underrättade, skulle vålla allt för stort hinder i den allmänna rörelsen. Man borde förden skull icke gå längre i detta afseende, än att underrättelsen utfärdades senast en eller ett par dagar efter ett låns utlämnande. Visserligen kunde härigenom förfalskningar icke helt och hållet förebyggas. Men sådana skulle dock ytterst sällan om ens någonsin förekomma, när upptäckten vore att vänta inom så kort tid. Att, såsom hittills varit händelsen, en serie af förfalskningar kunnat från ett och samma håll under årtal bedrifvas, vore sedermera otänkbart.

Såsom här ofvan är antydt, finnas redan nu banker, som bruka avisera, när ett lån är utlämnadt; andra banker däremot uraktlåta detta af fruktan att stöta sig med sina kunder, bland hvilka möjligen en och annan kunde uppfatta det såsom ett misstroende. *I förra fallet bruka, enligt hvad jag vet i regel inga förfalskningar förekomma, men väl i det senare.*

Om det nu blefve lag, att alla personer, hvilkas namn förekomma på växlar och andra lånepapper, skulle därom underrättas, så kunde det icke längre uppfattas såsom ett misstroende, utan endast såsom ett uppfyllande af lagens föreskrift. Och då det tydligen visat sig, att man här har ett verksamt medel mot förfalskningar af ifrågavarande beskaffenhet, så anser jag mig böra framställa det yrkandet,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och framläggande för Riksdagen af förslag därom, att i gällande banklagstiftning för utlåningsrörelse måtte införas en bestämmelse i här ofvan antydd riktning.

Stockholm den 25 januari 1909.

Alfr. Lundgren.